

Molnár Krisztina Rita

Esti dallam

Bár volna szabva Tóled versem csücske:
el ne hibbanjon egy porszem betűcske.

Úszik a partra
végtelen ének.
Mert ki lakója
már szigetének,
dúdol a ködben
körbe bolyongva,
dallama nélkül
egyre dadogna,
meg sose tudná,
át hova kelne,
minden egészről,
részeket értve,
szócserepekkkel
csak kerepelne.

Ó, hogy vonz egy jó madárhatározó,
mert hűs békéje minden értelmet
fölülhalad! Gyurgyalag, kőforgató,
guvat – élőhelyek, latin nevek,
ahogy lapozgatok, szép rendet vágnak
s láthatóvá lesz a lüktetésbe
rejtett alkotás: célja messzi vágnak,
mit cipel – mert ez a büntetése –
mind, ki – zsupsz! – kíváncsian kibucskázott
a fényre. Hisz nem sejti senki sem:
    hogy ejtenek jelet arcán a ráncok,
    s így látható lesz majd, hogy kedvesen
    kereste vagy dühvel a választ, száz ok
    között a részletekben veszve el:

Hogy hány fok izzik odafenn a Napban? Ki ölte meg Zrínyit, tényleg egy vadkan?
Hogy miért szerelmes mindenki másba? És mért épp Versinyint szereti Mása?
Hogy kinek tetszett a vers, amit írtam? Az erdő mélyén hány katonasír van?
Hogy hány családban nincs ma vacsora? A könnyező szobor csalás? Csoda?

Hűs csendje vonz madárhatározóknak,
ahogy csupasz zenéje vonz a szónak,
    akármit mond, a kedvesemnek hangja:
    a bábok között elaludt a hangya –
        mert úgy kell, hogy látható, hogy hallható legyen
        – mint Másának kell Versinyin –, úgy kell a kegyelem.